

Capitolul I

Prezentare generală a instituției.

Natura juridică și efectele acesteia

1. Considerații introductive

Pentru o înțelegere cât mai concretă a acestei instituții, a importanței ei practice, cât și a modului cum se integrează în sistemul de drept privat (civil), ar trebui mai întâi să determinăm, de o manieră generală, abstractă, aproape ajuridică, **sfera actului fraudulos în sensul urmărit de legiuitor.**

Astfel, deși, în sens juridic, noțiunea de „fraudă” este de multe ori utilizată în sintagma „fraudă la lege”, ce vizează utilizarea unui drept material sau (mai ales) procedural în alt scop decât cel pentru care a fost conferit de norma juridică, în vederea obținerii unui profit în sens material sau a unei situații mai favorabile în sens procedural, în sensul comun, ce caracterizează și anumite instituții juridice, fraudă este văzută drept „act de rea-credință săvârșit de cineva, de obicei pentru a realiza un profit material de pe urma drepturilor altuia”^[1]. Această **accepțiune, cu caracter predominant pragmatic, economic,** este cea vizată de legiuitor în reglementarea nulității actului fraudulos comis de reprezentanții debitorului insolvent, în perioada suspectă, iar nu, în principal, cea care s-ar atașa strict noțiunii de „fraudă la lege”.

Dificultatea în stabilirea unei astfel de fraude rezultă din însăși reglementarea funcționării persoanelor juridice cărora le sunt aplicabile dispozițiile Legii nr. 85/2006, respectiv cele ale Legii nr. 85/2014, începând cu data de 28 iunie

^[1] Prima accepțiune a substantivului „fraudă”, conform dexion-line.ro.

2014. Practic, ficțiunea juridică denumită „persoană juridică”, pentru realizarea scopurilor sale (de obicei lucrative), are un patrimoniu propriu, administrat de reprezentanții ei legali. În mod evident, mai ales atunci când realizarea scopului lucrativ devine imposibilă sau improbabilă, se poate naște tentația pentru reprezentantul legal să realizeze scopuri (beneficii) care îi sunt strict personale sau aparțin unor terți cu care se află în legături apropiate, de naturi diverse, deturnând patrimoniul persoanei juridice de la afectarea sa legală. Astfel, aceste beneficii sunt, de multe ori, realizate pe seama patrimoniului deja fragil al persoanei juridice în cauză, pe care reprezentantul legal îl administrează, patrimoniu care însă, în cazul în care persoana juridică are datorii, **ar trebui să servească, în principal, drept gaj general^[1] al creditorilor^[2].**

Or, în aceste condiții, diminuarea în condiții contrare legii a acestui patrimoniu (chiar dacă, în aparență, prin acte permise de manieră generală de legislația civilă în vigoare) se circumscrie definiției indicate mai sus, în sensul de **act de rea-credință^[3], ce vizează realizarea unui profit material de pe urma drepturilor altuia** (în speță, dreptul

^[1] În terminologia actuală folosită de legiuitor, garanție comună a creditorilor, conform art. 2324 NCC.

^[2] Conform art. 1718 C. civ. 1864 sau art. 32 alin. (1) NCC, care arată expres că, fie și în cazul unui singur patrimoniu, transferul dintre masele patrimoniale trebuie făcut cu respectarea legii și „fără a prejudicia drepturile creditorilor asupra fiecărei mase patrimoniale”. Cu atât mai mult, atunci când transferul se face între două patrimonii cu titulari diferiți, acesta nu trebuie să afecteze drepturile creditorilor fiecărei persoane implicate.

^[3] În mod corect se arată în doctrină că, „pentru a fi sancționat sub calificarea de încălcare a principiului bunei-credințe, comportamentul trebuie să aibă o anumită intensitate și gravitate. Dacă și o minimă vătămare ar putea justifica rezoluțiunea (de fapt, nulitatea sau revocarea, n.n.) vânzării, probabil că și numărul proceselor ar egala numărul tranzacțiilor” – I. Turcu, *Legea procedurii insolvenței. Comentariu pe articole*, ed. a 3-a, Ed. C.H. Beck, București, 2009, p. 386.

altuia rezultând din creanța ce ar trebui satisfăcută din patrimoniul debitorului persoană juridică).

Această diminuare frauduloasă afectează grav corectitudinea circuitului economic, distruge încrederea între comercianți (fiducia), ca element indispensabil al unui cadru economic sănătos și poate conduce chiar la insolvența unor agenți economici, altfel „sănătoși” pe o piață corectă, care se văd lipsiți de posibilitatea de a-și recupera creanțele de la debitorul aflat în situație de insolvență sau faliment, al cărui patrimoniu a dispărut sau s-a diminuat artificial, fără prestație echivalentă.

Implicit, astfel de acțiuni, dacă sunt suficient de numeroase, suficient de importante pecuniar și neconfirmate prin mijloace juridice adecvate, pot crea un efect de „bulgăre de zăpadă” și pot conduce la falimente în lanț, ce vor lovi și agenți economici care, altfel, ar fi profitabili, efectele fiind devastatoare pentru economia zonei în care se produc.

Pe de altă parte, acțiunile economice, în special cele ale unui agent economic la limita insolvenței, pot devia, într-o oarecare măsură, de la cele care ar fi, evident, profitabile. Astfel, într-o situație dificilă, ar putea fi logic chiar să vinzi la un preț mai redus decât cel al pieței anumite active imobiliare neprofitabile sau prea puțin profitabile, dar extrem de greu de întreținut și cu devalorizare rapidă față de evoluția zonală. În acest caz, celeritatea vânzării ar impune o anumită diminuare a prețului, față de cel îndeobște cerut de ceilalți ofertanți, cu o situație economică mai bună; dacă această diminuare este rezonabilă față de situația reală a pieței respective, o aplicare a cazului de anulare prevăzut de art. 80 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 85/2006 [cu echivalent în art. 117 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 85/2014] ar fi nu doar excesivă, dar ar afecta și principiul libertății de a contracta, esențial pentru manifestarea liberei inițiative. Reducerea gravă a acesteia din urmă în ceea ce numim „perioadă suspectă” (ca regulă generală, ultimii 3 ani anteriori deschiderii insolvenței, conform Legii nr. 85/2006 și 2 ani anteriori

deschiderii insolvenței, conform Legii nr. 85/2014) ar avea efecte contrare celor scontate de legiuitor: patrimoniul debitorului nu ar fi valorificat pe măsura posibilităților, acesta și cocontractanții fiind „amenințați” de o infirmare masivă a actelor încheiate, în eventualitatea deschiderii procedurii insolvenței; acest aspect s-ar întoarce, în final, chiar împotriva creditorilor „protejați” prin reglementarea instituției.

Având în vedere aspectele prezentate, este evidentă importanța unei reglementări coerente a acestei instituții, a bunei înțelegeri a conceptelor sale, precum și a unei aplicări practice cât mai adecvate a acestora.

2. Natura juridică a acțiunii reglementate de art. 79-85 din Legea nr. 85/2006, respectiv art. 117-122 din Legea nr. 85/2014

Analizând chiar denumirea sa (acțiunea în anularea actelor frauduloase), am putea considera că această acțiune se integrează într-o categorie mai largă a acțiunilor vizând anularea/constatarea nulității unui act juridic, având, față de acestea, doar o dublă specificitate:

i) de a enumera, în art. 80 din Legea nr. 85/2006, respectiv art. 117 alin. (2)-(4) din Legea nr. 85/2014, tipurile de acte susceptibile de a fi anulate [fără însă ca prin aceasta să se rezume la aceste acte, față de prevederile art. 79 din Legea nr. 85/2006 și art. 117 alin. (1) din Legea nr. 85/2014], respectiv,

ii) de a limita posibilitatea ei de exercitare, prin raportare la data actului, la cele încheiate în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii, conform Legii nr. 85/2006 și 2 ani anteriori deschiderii procedurii, conform Legii nr. 85/2014.

Însă o astfel de „categorisire” ajută prea puțin la înțelegerea tipului de acțiune, pentru că se raportează la o categorie prea largă.

Se poate însă observa suficient de ușor că acțiunea – chiar și atunci când este introdusă de administratorul judi-

ciar sau lichidator, care este (și) reprezentant al debitorului – vizează **protejarea intereselor creditorilor neparticipanți la actul presupus fraudulos, deci terți față de acel act, prin repunerea în situația anterioară încheierii sale**^[1]. Aceasta este o ipoteză similară celei avute în vedere de legiuitor, prin reglementarea, în noul Cod civil, a acțiunii revocatorii (art. 1562-1565). De altfel, în exemplificarea noțiunii de acte ce fraudează drepturile creditorilor, noul Cod civil indică actele „prin care debitorul își creează sau își mărește o stare de insolvabilitate” [art. 1562 alin. (1) teza finală]^[2].

Aceste aspecte ne conduc la concluzia naturii juridice de **acțiune pauliană**^[3] (revocatorie) **specială, ce prezintă doar subsidiar (și, în principal, doar aparent) efecte specifice acțiunilor în nulitatea actului juridic**^[4].

Această concluzie este întărită de formularea generală a art. 79 din Legea nr. 85/2006, respectiv art. 117 alin. (1) din Legea nr. 85/2014. Astfel, cât privește reglementarea

^[1] Și, mai larg, vizează acordarea unor pârghii acestora, pentru îndeplinirea cât mai conformă a scopului legislației insolvenței, enunțat în art. 2 al fiecăreia dintre legile posibil aplicabile în prezent, respectiv acoperirea (cât mai bună, n.n.) a pasivului debitorului aflat în insolvență, noțiune cunoscută în doctrina și practica judiciară și sub denumirea de „principiul maximizării averii debitorului”.

^[2] Precizăm că, din punctul nostru de vedere, noul Cod civil nu face decât să prezinte o noțiune teoretică deja înrădăcinată și larg acceptată, deci, natura juridică a acestei acțiuni era aceeași și prin raportare la legislația civilă anterioară.

^[3] Doctrina apreciază acțiunea pauliană drept acțiune cu „structură tipică, ceea ce îi conferă o natură proprie”, indicând, din punctul nostru de vedere de o manieră foarte corectă, diferențele esențiale dintre aceasta și acțiunea în responsabilitate, acțiunea în declararea simulației sau acțiunea în anularea actului juridic – P. Vasilescu, *Drept civil. Obligații*, Ed. Hamangiu, București, 2012, p. 106.

^[4] Pentru aceste efecte, a se vedea pct. 3, ultimele două paragrafe.

din articolele preindicate, aceasta reprezintă, în cea mai mare parte, o reiterare a situației-premisă generale, a acțiunii pauliene de drept comun, cu precizarea (diferențierea) unor elemente de ordin procesual (legitimarea procesuală activă a administratorului sau lichidatorului judiciar, instanța competentă funcțional – judecătorul-sindic, perioada în care trebuie să se fi încheiat actul fraudulos), dar fără nicio diferențiere normativă sub aspectul actelor juridice supuse controlului^[1].

În ipoteza art. 80 din Legea nr. 85/2006, cu corespondență în art. 117 alin. (2)-(4) din Legea nr. 85/2014, se circumscrie însă și sfera acestor acte, de o manieră limitativă, ceea ce face dintr-o acțiune declanșată cu identificarea unui caz prevăzut de acest text un veritabil **caz special de acțiune pauliană, și sub aspectul naturii și condițiilor actului contestat (atacat cu nulitate)**.

Tratarea acțiunii reglementate de art. 79-80 din Legea nr. 85/2006 drept acțiune revocatorie specială este întâlnită și în **practica judiciară**. Astfel, în *decizia civilă nr. 909/21.10.2008 a Curții de Apel Timișoara, Secția comercială, pentru a se stabili admisibilitatea solicitării de anulare a unui act netranslativ de proprietate (promisiunea bilaterală de vânzare-cumpărare acțiuni), se enumeră și analizează „condițiile de admisibilitate a acțiunii revocatorii speciale”*^[2].

De asemenea, pentru explicarea modului de funcționare a anumitor prezumții sau a efectelor admiterii acțiunii, se întâlnesc, în **practica judiciară**, și dezvoltări de reală

^[1] Astfel de diferențe ar putea rezulta cel mult din logica instituției (rațiunea legii), care, în cazul acțiunii intentate sub regimul prevăzut de art. 79 din Legea nr. 85/2006, respectiv art. 117 alin. (1) din Legea nr. 85/2014, ar impune și consacrarea unui tratament egal între creditorii de aceeași categorie, pe când, în cazul acțiunii pauliene de drept comun, este evident că se au în vedere doar drepturile și interesele juridice ale părților în litigiu.

^[2] V. *Calimachi Cartas, D. Tufan, Insolvența: practică judiciară 2008-2009*, Ed. Moroșan-Nicora, București, 2009, p. 215 și urm.

acuratețe teoretică cu privire la această instituție (natura sa juridică), cu adevărat complexă: „*Trebuie subliniată natura juridică specială a acțiunii în anulare, prin raportare comparativă la regulile care reglementează, pe de o parte, nulitatea actelor juridice, iar, pe de altă parte, dispozițiile specifice acțiunii revocatorii pauliene (...). Textul normativ la care am făcut referire (art. 80 din Legea nr. 85/2006, n.n.) conduce, prin forma sa, la dispozițiile art. 975 C. civ. (din 1864, n.n.), care permit creditorilor chirografari a exercita acțiunea reparatorie în vederea desființării actelor viciene făcute de debitor în prejudiciul drepturilor lor. Spre deosebire însă de acțiunea pauliană, actul fraudulos susceptibil de a fi anulat nu este necesar să fi provocat ori agravat insolvabilitatea debitoarei, noțiunea de act fraudulos circumscriindu-se sferei micșorării gajului general*”^[1].

Chiar dacă nu suntem întru totul de acord cu teza finală a aserțiunii citate și, implicit, nici cu caracterul perfect dual (atât acțiune revocatorie, cât și acțiune în anulare) al acestei acțiuni reglementate de Legea nr. 85/2006, trebuie să acceptăm faptul că în caracterul „special”, *sui generis*, al instituției intră și **elemente ce o apropie de instituția nulității**.

Calificarea naturii juridice a acțiunii în anularea actelor frauduloase reglementată de art. 79-85 din Legea nr. 85/2006 ca fiind o acțiune revocatorie specială poate fi apreciată ca nefiind în asentimentul majorității doctrinei române, care nu pare a accepta expres un raport special-general între aceasta și acțiunea revocatorie^[2].

^[1] C.A. Cluj, dec. nr. 647/15.03.2010, s. com. și de cont. adm., în B.J. 2010, Ed. Universul Juridic, București, p. 642.

^[2] Probabil, aceeași va fi poziția doctrinarilor în cauză și în contextul actelor ce vor fi supuse noii reglementări, Legea nr. 85/2014, întrucât aceasta nu aduce o clarificare a naturii juridice a acțiunii în cauză și nici nu face modificări de substanță, care să poată conduce la o nouă abordare a acestei probleme.

Astfel, se vorbește fie doar de „teoria unității fundamentului acțiunii pauliene și al nulităților perioadei suspecte”^[1], fie de faptul că între aceste acțiuni ar exista doar o analogie, respectiv scopul comun – reprimarea fraudei creditorului, dar și unele deosebiri ce „se referă la efecte și la condițiile de exercitare”^[2].

Conform unei părți a doctrinei franceze, ce nu indică, de altfel, expres natura unei astfel de acțiuni, nulitățile perioadei suspecte, ce au avut ca fundament de reglementare fraudă sancționată de acțiunea pauliană, vizează în principal, în prezent, reconstituirea capacităților economice ale întreprinderii^[3].

3. Efectele stabilirii naturii juridice

Este însă foarte interesant faptul că, deși aparent se afirmă o natură diferită a acțiunilor în discuție (în declararea/constatarea nulității și revocatorie), eventualul „fundament comun”, aproape unanim acceptat, conduce la o concluzie esențială pentru efectele stabilirii naturii juridice: **actele din perioada suspectă nu ar putea fi atacate cu „ambele” tipuri de acțiuni** (deci și cu acțiunea revocatorie de drept comun), **ci doar cu acțiunea în anularea actelor frauduloase reglementată de art. 79-85 din Legea nr. 85/2006, respectiv, pentru viitor, de art. 117-122 din**

[1] A. Buta, *Anularea actelor frauduloase în procedura insolvenței*, Ed. C.H. Beck, București, 2012, p. 442-443. Teoria citată conduce, în opinia autoarei, la o „excludere consecutivă a aplicabilității acțiunii pauliene în cazul actelor suspecte” (p. 444 și urm.).

[2] I. Turcu, op. cit., p. 387. Așa cum am precizat, există elemente diferite între acțiuni, în special sub aspect procesual, o procedură concursuală și colectivă, cum este cea a insolvenței, impunând cu prisosință aceste aspecte, însă considerăm că specialul nu trebuie să fie identic cu generalul, pentru a putea intra în aceeași categorie.

[3] P.-M. Le Corre, E. Le Corre-Broly, *Droit des entreprises en difficulté*, 2e ed., Ed. Sirey, Paris, 2006, p. 175.

Legea nr. 85/2014^[1]. Această concluzie aproape unanim acceptată de doctrină și practică, chiar și în lipsa unei prevederi exprese a legii, și-a găsit o confirmare legislativă în noua reglementare, Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență indicând, în art. 122 alin. (7), că: „De la data deschiderii procedurii de insolvență, anularea unor acte încheiate de debitor în cei 2 ani anterior deschiderii procedurii de insolvență, pentru motivul fraudei în dauna creditorilor, se poate face exclusiv prin intermediul acțiunilor prevăzute la art. 117”.

Suntem, în mod evident^[2], de acord cu această concluzie, însă, din punctul nostru de vedere, ea contrazice ipoteza unei simple „asemănări” între aceste acțiuni sau doar a unui „fundament comun”^[3], pentru că, în acest caz, ar trebui să fie posibilă exercitarea în paralel a acțiunilor indicate, ce ar avea o cauză juridică diferită.

O parte a doctrinei, ce susține existența unor diferențe suficient de importante între acțiunea analizată și cea revocatorie, indică următoarele aspecte:

a) acțiunea în anularea actelor frauduloase reglementată de Legea nr. 85/2006 se introduce doar la tribunal, fiind de competența judecătorului-sindic, spre deosebire de acțiunea pauliană, care se introduce la instanța competentă în raport cu valoarea obiectului;

[1] În acest sens, a se vedea *A. Buta*, op. cit., p. 444-445.

[2] Din moment ce considerăm această acțiune doar o variantă specială a celei revocatorii, reglementată conform specificităților cerute de situația insolvenței.

[3] De altfel, expresia „fundament comun” ne apare drept insuficient precizată. Astfel, putem înțelege sau nu că fac parte din aceeași categorie, putem stabili un raport general-special sau este o simplă afirmație ce vizează o asemănare generală, de sancționare a unei rele-credințe? Dacă este teza din urmă, atunci acest „fundament comun” lărgeste mult prea mult sfera; acțiuni ce sancționează reaua-credință pot fi, de exemplu, și cele în pretenții derivând din răspunderea civilă (delictuală sau contractuală), inclusiv cele prevăzute de art. 138 din Legea nr. 85/2006.

b) anularea (și nu revocarea actului) produce efecte în favoarea tuturor creditorilor, și nu doar în favoarea creditorului reclamant;

c) promovarea acțiunii pauliene nu este condiționată de prealabila constatare a insolabilității debitorului^[1].

Cât privește cele prevăzute la lit. a) (**competența materială și, eventual, cea funcțională** – între secții sau complete specializate ale Tribunalului), acestea reprezintă o veritabilă **diferență**, însă **de natură strict procedurală**, solicitată prin specializarea necesară soluționării litigiilor de insolvență și caracterul concursual al acestor proceduri și **nu poate conduce la concluzia unei naturi diferite între acțiuni**.

În ceea ce privește diferențele de regim juridic indicate la lit. b) și c), acestea nu sunt veritabile, ci **doar aparente, pentru motive însă diferite**.

Astfel, în ceea ce privește faptul că anularea ar produce efecte pentru toți creditorii, pe când acțiunea revocatorie ar produce efecte doar în favoarea creditorului reclamant, diferența este aparentă, întrucât acțiunea prevăzută de art. 79-80 din Legea nr. 85/2006, respectiv art. 117 din Legea nr. 85/2014 produce efecte tot doar „între părți”, iar nu *erga omnes*, atât doar că părțile sunt **toți creditorii participanți la procedură**, reprezentați, în temeiul legii (reprezentare legală), de administratorul sau lichidatorul judiciar sau de comitetul creditorilor, în condițiile art. 81 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 [respectiv art. 118 alin. (2) din Legea nr. 85/2014], când acesta introduce acțiunea. Simplul aspect al unei legitimări procesuale specifice, ce impune și o reprezentare legală a creditorilor de către organele participante la procedură indicate, absolut necesară într-o procedură colectivă, nu poate conduce la concluzia că, spre deosebire de o acțiune revocatorie „comună”, în cazul acțiunii analizate vorbim, de fapt, de un veritabil efect *erga omnes* al nulității (inclusiv pentru cei ce nu ar fi părți).

[1] J. Turcu, op. cit., p. 387.

De altfel, dacă, în cazul practicianului în insolvență, discuția privind calitatea sa de reprezentant *ex lege* (și) al intereselor creditorilor, fiind legitimat procesual să exercite drepturi ale acestora, poate fi mai largă și suficient de complexă pentru a devia de la contextul prezentei lucrări, faptul că acțiunea în cauză poate fi intentată și de comitetul creditorilor, organ cu sarcini evidente de reprezentare a acestora, față de prevederile art. 16 din Legea nr. 85/2006, respectiv art. 51 din Legea nr. 85/2014, ar trebui să fie suficient pentru a dovedi că efectele se produc asupra creditorilor prin intermediul **unei reprezentări procedurale legale explicite sau implicite a lor, iar nu ca o consecință a nulității *erga omnes***.

Totodată, aceste efecte ale „nulității” nici nu sunt, în realitate, *erga omnes* și prezintă limitări și sub aspectul retroactivității, aspect nespecific nulității, dar specific revocării (inopozabilității). Astfel, pentru un creditor X, care declanșase, anterior deschiderii procedurii, executarea silită a creanței sale constatate prin hotărâre definitivă^[1], prin care însă nu obținuse niciun fel de satisfacție pecuniară din cauza lipsei bunurilor **debitorului intrat ulterior în insolvență**, această „nulitate *erga omnes*” nu va avea niciun efect, dacă el a ales, după deschiderea procedurii, să nu se înscrie la masa credală (considerând inutil demersul) sau a omis să o facă^[2]. Astfel, deși inițial diligent și deși transferul patrimonial, ulterior „anulat” de judecătorul-sindic, ar fi avut loc înainte de declanșarea executării silite de către creditor, în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii, întoarcerea bunului în patrimoniul debitorului, în condițiile art. 79 și urm. din Legea nr. 85/2006 (art. 117 și urm. din Legea nr. 85/2014), nu l-ar avantaja cu

^[1] Irevocabilă, în sensul terminologiei folosite de Codul de procedură civilă din 1865.

^[2] Deci nu este creditor participant la procedură sau, mai exact, „creditor îndreptățit să participe la procedură” în sensul definit de art. 3 pct. 8 din Legea nr. 85/2006, respectiv art. 5 pct. 19 din Legea nr. 85/2014.

nimic, pentru el această nulitate fiind ca și inexistentă, cu atât mai puțin retroactivă.

Deci, de fapt, „nulitatea actelor din perioada suspectă” nu produce efecte decât tot față de creditorii „reclamânți”, în sens larg, ca și în cazul acțiunii revocatorii (pauliene), atâta doar că acești creditori „reclamânți” sunt, în realitate, față de specificul procedurii, reprezentați de alte organe cu legitimare procesuală activă.

Cât privește faptul că promovarea acțiunii pauliene nu este condiționată de declanșarea procedurii insolvenței, acest aspect este în mod evident adevărat, însă aceasta nu este o diferență de natură juridică, ci tocmai situația-premisă ce a condus legiuitorul la reglementarea „specialului” față de „general”.

Condiționarea posibilității de declanșare a acestei acțiuni de deschiderea procedurii insolvenței este dată de faptul că specificul acestei proceduri reprezintă motivul determinant al reglementării (parțial diferită, dar cu aceeași natură juridică) a unei acțiuni revocatorii speciale.

Un efect important al stabilirii naturii juridice corecte a acestei acțiuni, cea de acțiune revocatorie specială, este **corecta încadrare a elementelor ce fac parte din obiectul probațiunii**.

Astfel, dacă ar fi fost vorba de o nulitate *lato sensu*, nu ar fi trebuit probată decât încălcarea unei norme imperative de drept privat sau de drept public. Or, în mod evident, chiar din simpla lecturare a enumerării de la art. 80 din Legea nr. 85/2006 sau din art. 117 alin. (2) din Legea nr. 85/2014, nu poate fi vorba de așa ceva. Mai mult, art. 80 alin. (2) indică posibilitatea de anulare a actelor efectuate „**dacă sunt în dauna creditorilor**”. Or, pentru a obține anularea/nulitatea unui act nu trebuie probat un prejudiciu patrimonial (o daună); acesta trebuie însă probat pentru admiterea oricărei acțiuni de natura unei acțiuni revocatorii, așa cum arată și prima teză a art. 1562 alin. (1) NCC: „**dacă dovedește un prejudiciu (...)**”.